

Nr 319.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående dyrtidstillägg åt biskoparna i Härnösands stift E. F. Lönegren och i Luleå stift O. Bergqvist; given Stockholms slott den 12 mars 1920.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t föreslå riksdagen medgiva,

att till biskoparna i Härnösand stift E. F. Lönegren och i Luleå stift O. Bergqvist må från och med den 1 juli 1920 till och med den 30 juni 1921 från biskopslöneregleringsfonden utgå dyrtidstillägg å den del av deras avlöningsförmåner, som utgår av nämnda fond, enligt enahanda grunder, som skulle gällt, om deras avlöningsförmåner bestritts av statsmedel, dock att till Lönegren icke må utgå högre belopp än att summan av hans avlöning och dyrtidstillägg för år räknat uppgår högst till det belopp, han skulle hava erhållit, därest han av statsmedel åtnjutit en årlig avlöning av 12,000 kronor.

GUSTAF.

Olof Olsson.

Utdrag av protokollet över ecklesiastikärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12
mars 1920.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern BRANTING,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena friherre PALMSTIERNA,
Statsråden: UNDÉN,
THORSSON,
OLSSON,
SANDLER,
NOTHIN,
NILSSON,
ERIKSSON,
SVENSSON,
HANSSON.

Departementschefen, statsrådet Olsson anförde:

Dyrtids-
tillägg åt
biskoparna i
Härnösands
och Luleå
stift.

I enlighet med därom av 1918 års lagtima och urtima riksdagar fattade beslut åtnjöt biskopen i Luleå stift O. Bergqvist, vilkens samtliga avlöningsförmåner utgå av biskopslöneregleringsfonden, såväl krigstidstillägg under nämnda år som extra krigstidstillägg under årets senare hälft från nämnda fond enligt enahanda grunder, som skulle gällt, om hans avlöningsförmåner bestritts av statsmedel.

Med anledning av en utav Kungl. Maj:t i proposition den 11 mars 1919 (nr 375) gjord framställning medgav 1919 års riksdag, att till biskoparna i Härnösands stift E. F. Lönegren och i Luleå stift O. Bergqvist finge för tiden från och med den 1 januari 1919 till och med den 30 juni 1920 från biskopslöneregleringsfonden utgå dyrtidstillägg å den del av deras avlöningsförmåner, som utginge av nämnda fond, enligt enahanda grunder, som skulle gällt, om deras avlöningsförmåner bestritts av statsmedel, dock med avdrag för Lönegren av ett belopp, motsvarande vad han i årlig avlöning uppburde utöver 12,000 kronor. Beträffande skälen för denna framställning får jag hänvisa till min företrädares yttrande till det vid propositionen fogade utdraget ur statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden. Anledningen till att berörda inskränkning föreskrevs i

fråga om det till Lönegren utgående dyrtidstillägget var följande. De biskopen i Härnösands stift tillkommande avlöningsförmånerna utgöras av dels indelningsersättningsmedel och dels ett fyllnadsbelopp från biskopslöneregleringsfonden för avlöningens uppbringande till fastställt belopp, 12,000 kronor. Fyllnadsbeloppet utgår med ett bestämt årligt belopp av 8,800 kronor 88 öre. Indelningsersättningsmedlen hava under de senaste åren i någon mån ökats, så att hela lönen utan dyrtidstillägg enligt av landskontoret i Härnösand lämnade uppgifter under åren 1915—1919 uppgått till respektive 12,587 kronor 36 öre, 12,737 kronor 67 öre, 12,944 kronor 79 öre, 13,174 kronor 36 öre och 13,596 kronor 72 öre. Därest Lönegren hade erhållit dyrtidstillägg å hela den del av avlöningen, som utgår av biskopslöneregleringsfonden, skulle han hava kommit i en gynnsammare ställning än Bergqvist. Genom föreskriften om avdraget hava bägge biskoparna blivit jämställda i avseende å sina avlöningsförmåner.

Sedan Kungl. Maj:t den 30 januari 1920 till riksdagen avlåtit proposition med förslag till kungörelse med allmänna grunder för dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst m. m. (nr 95), vilka grunder äro avsedda att gälla för tiden från och med den 1 juli 1920, får jag nu för Kungl. Maj:t anmäla frågan om beredande av dyrtidstillägg åt nämnda två biskopar för tiden efter sistnämnda dag. Samma skäl som under föregående år förefinnas alltjämt för att dyrtidstillägg bör utgå till dem; och torde därför riksdagens medgivande nu böra inhämtas för utbetalande under tiden den 1 juli 1920—den 30 juni 1921 ur biskopslöneregleringsfonden av dyrtidstillägg å den del av deras avlöningsförmåner, som utgår ur nämnda fond. Fondens ställning är numera sådan, att något tvivel på möjligheten för densamma att bära denna utgift även för framtiden icke förefinnes. På samma sätt som förut föreskrivits torde de för dyrtidstillägg åt statens befattningshavare gällande bestämmelserna böra gälla även för här ifrågavarande dyrtidstillägg.

Vad beträffar skyldigheten för Lönegren att vidkännas viss minskning i dyrtidstillägget synes en ändring i denna föreskrift vara lämplig. Frågan härom har kommit i ett delvis annat läge därigenom, att enligt det framlagda förslaget dyrtidstillägg skall utgå å den del av avlöningen, som icke överstiger 1,250 kronor för månad, d. v. s. 15,000 kronor för år, under det att enligt de nu gällande bestämmelserna dyrtidstillägg utgår allenast å den del av avlöningen, som icke överstiger 600 kronor för månad, d. v. s. 7,200 kronor för år. Därigenom skulle Bergqvist få beräkna dyrtidstillägg å hela sin avlöning, 12,000 kronor, men Lönegren endast å omkring 8,800 kronor, varefter därifrån skulle dragas det belopp, varmed hans avlöning översteg 12,000 kronor för år. Vid ett grundtal av 140 skulle den förre erhålla en sammanlagd årlig avlöning av (12,000 + dyr-

tidstillägg 9,240) 21,240 kronor och den senare (8,800 + indelningsersättningar omkring 4,800 + dyrtidstillägg [7,000—1,600] 5,400) cirka 19,000 kronor. Skulle indelningsersättningsmedlen fortfara att ökas, kommer dock summan av avlöningen icke att stiga. Under dessa förhållanden skulle ju stadgandet om avdraget kunna bortfalla, så att även Lönegren erhöll fullt dyrtidstillägg å den del av avlöningen, som utgår av biskopslöne-regleringsfonden, eller i ovanstående fall omkring 20,600 kronor. Emellertid torde det icke vara otänkbart, att indelningsersättningsmedlen kunna ökas i sådan grad, att han komme att erhålla högre avlöning än Bergqvist. Om nämnda medel växa till ett årligt belopp av 5,500 kronor, skulle den förre erhålla (8,800 + 5,500 + 7,000) 21,300 kronor, alltså mera än den senare. Någon begränsning av dyrtidstillägget åt Lönegren synes därför alltjämt vara nödvändig. Lämpligast torde vara att fastställa begränsningen så, att till honom i dyrtidstillägg icke må utgå högre belopp än att summan av hans avlöning och dyrtidstillägg för år räknat uppgår högst till det belopp han skulle hava erhållit, därest han av statsmedel åtnjutit en årlig avlöning av 12,000 kronor. De närmare bestämmelserna för beräkningen av detta eventuella avdrag torde böra meddelas av Kungl. Maj:t.

Jag får alltså hemställa, att Eders Kungl. Maj:t täcktes föreslå riksdagen medgiva,

att till biskoparna i Härnösands stift E. F. Lönegren och i Luleå stift O. Bergqvist må från och med den 1 juli 1920 till och med den 30 juni 1921 från biskopslöneregleringsfonden utgå dyrtidstillägg å den del av deras avlöningsförmåner, som utgår av nämnda fond, enligt enahanda grunder, som skulle gällt, om deras avlöningsförmåner bestritts av statsmedel, dock att till Lönegren icke må utgå högre belopp än att summan av hans avlöning och dyrtidstillägg för år räknat uppgår högst till det belopp, han skulle hava erhållit, därest han av statsmedel åtnjutit en årlig avlöning av 12,000 kronor.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall; och skulle proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Gustaf Florén.